

06-01-2019

MOOIER MET JOU

De wereld is mooier mét jou. Het zal je maar gezegd worden. Ik gun het iedereen dat je dat regelmatig te horen krijgt. Of dat je het merkt door de manier waarop een ander met je omgaat. De wereld is mooier mét jou.. Deze woorden kleineren niet. Kwetsen niet. Doen je niet tekort. Nee, deze woorden zetten je juist rechtop. Maken dat je een gevoel krijgt dat jij ertoe doet. Dat jij jezelf ook ziet zitten. En dat het in je opkomt dat jij, met wie jij bent, misschien wel iets bij te dragen hebt.

Zo stel ik mij die scene voor van Jezus die aan het begin van zijn openbare optreden langs het water loopt en mensen aanspreekt en roept. Jezus zegt wat anders natuurlijk. *Kom, ga mee met mij* Maar in mijn beleving zegt hij tegen die eerste volgelingen: *De wereld is mooier mét jou.* En vandaag roep ik jou naar een andere bestemming

En dan gaat het verhaal verder, van Jezus met zijn leerlingen. Een verhaal van vallen en opstaan, verwondering, twijfel en geloof. Een verhaal als een nieuw begin.

We staan op de drempel van het nieuwe jaar. Onze kracht en onze kwetsbaarheid nemen we daarin mee. We hebben misschien ontzettend veel zin in dit jaar, of we zien er ook tegenop. Om redenen die heel verschillend kunnen zijn. In de geloofsgemeenschap gaan naast al onze menselijke verwachtingen, uitdagingen en teleurstellingen de verhalen ook met ons mee. Met daarin al die personen en situaties waaraan we ons kunnen spiegelen, waardoor we uitgedaagd en opgeroepen worden, bevestigd en getroost. Verhalen die ons niet vastpinnen, maar ruimte geven. Verhalen om mee te vertoeven, om mee te bezinnen, mee onderweg te zijn.

Een groots verhaal hebben we nog maar kort geleden met elkaar gehoord. Het vertelde ons over de geboorte van een kind met de naam *God* redt. En vanaf zijn geboorte ontvouwt zich gaandeweg weer de betekenis die dit kind voor ons kan hebben. Het is alsof God zelf een gesprek met ons aangaat. Hierover mijmerend hoor ik dan deze woorden. En ze doen iets met mij:

Jij mens, uniek mens

Ik vind jou de moeite waard Bij jou wil ik geboren worden, bij jou wil ik wonen Met jou wil ik optrekken en een levensweg ontdekken vol van waarde

Ik wil je zien en accepteren zoals je bent Ik wil je leren en inspireren, je doen groeien Je helpen jezelf te worden Je helpen om je verleden te overstijgen, en je toekomst te openen

Ik wil je laten zien wat naastenliefde is Ik wil je kritisch laten zijn, op een opbouwende manier Ik wil je spiegelen én je liefdevol aankijken Ik wil je de ruimte geven voor steeds een nieuw begin Ik wil je troosten en helen En je laten hopen en liefhebben

Met jou wil ik het nieuwe jaar ingaan Durf jij het ook aan, dit jaar, mét Mij?
Vrede en alle goeds wens ik u en jullie allemaal, Irene Pluim

Overweging/Monica Bosman, 06-01-2019

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3428, Subitem: 233.

20-03-2019

KRACHT VAN BOVEN KOMT VAN BENEDEN

Bij alles wat we in de wereld zien gebeuren is voor ons gevoel God best wel eens ver te zoeken. En zelf maken we ook voldoende dingen mee, waardoor we het bestaan van God in twijfel kunnen trekken. Ons geloof biedt geen garantie voor een goed en gelukkig leven en daarom is voor ons geloof alles behalve vanzelfsprekend. Heel begrijpelijk is dan de uitspraak van de theoloog Harry Kuitert: "Alles wat over "boven" wordt gezegd, komt van "beneden". Waarbij ik zeggen moet dat ik niet onrustig wordt van het idee, dat bepaalde geloofsuitspraken puur rationeel niet houdbaar kunnen zijn. Ik zie eerder de uitdaging om verder door te denken in de zin van: Als deze uitspraak rationeel niet houdbaar is, op welke manier zou het dan wel gezegd kunnen worden?

Ik kom uit bij het Bijbelse boek Ruth. Ruth en Orpa waren de schoondochters van Noömi, die ooit met haar man Elimelech en haar twee zonen Machlon en Kiljon in verband met een hongersnood uit Juda naar Moab was gegaan. Daar trouwden haar zonen met Ruth en Orpa. Tien jaar later waren Elimelech, Machlon en Kiljon overleden. Daar de hongersnood in Juda voorbij was en Noömi niets had wat haar nog met haar woonplaats in Moab verbond, besloot Noömi om terug te gaan naar haar familie in Juda. Het afscheid van haar schoondochters viel zwaar voor beide kanten, maar ook na aandringen van Noömi om in Moab te blijven, stond Ruth er op om met haar mee te gaan. Het begin in Juda was niet makkelijk, maar er kwam verandering in toen een familielid van Noömi, Boaz, in beeld kwam. Op gegeven moment trouwden Boaz en Ruth en één van hun nazaten was koning David. Gezien het feit dat God in dit Bijbelse boek niet voorkomt, zou je kunnen stellen dat het boek niet meer is dan een gewoon liefdesverhaal, waar het alleen maar om aardse dingen gaat.

Toch is het méér dan dat. Want het gaat ook over draagkracht in moeilijke tijden van verlies en verdriet, het gaat over de kracht van overtuiging, over doorzettingsvermogen, gedrevenheid en passie. Het gaat om geraakt-zijn en aangeraakt-zijn door de hogere en diepere dimensie van ons leven. En is daar volgens het boek Ruth God niet bij betrokken?

Op één plek in het boek komt God tot leven in de mond van Ruth, de moabitische vrouw. Ze zegt dan het volgende tegen Noömi: **V**raag me toch niet langer u te verlaten en terug te gaan, weg van u. Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar u sterft zal ook ik sterven, en daar zal ik begraven worden. De Heer is mijn getuige: alleen de dood zal mij van u scheiden! Zo gingen zij samen verder naar Bethlehem (Ruth 1,16-19).

Zo gezien zegt het boek Ruth: God komt tot leven in monden, harten en hoofden van ons mensen als de kracht die ons door laat gaan, ook als er naar menselijke maatstaf geen grond meer onder de voeten is om door te gaan. Noömi, Ruth en Boaz delen met elkaar in deze kracht van boven, die van beneden komt. En dat is niet meer, maar ook niet minder dan de andere kant van de gedachte, dat alles wat over **b**oven **g**ezegd wordt, van **b**eneden **k**omt.

Ik durf het aan om van een bijbels principe te spreken als het er om gaat dat de kracht van boven van beneden komt. Want ik zie het terug in b.v. de 40-jarige tocht van het volk Israël door de woestijn, in de 40 dagen die Jezus ná zijn doop doorbrengt in de woestijn en in de weg die Hij gaat naar het kruis. Ik zie het terug in het verhaal van de weggerolde steen van zijn graf op Paasmorgen en in de kracht van Maria, de andere vrouwen en de leerlingen. Wat er dan ook over gezegd of niet gezegd kan worden.

In al deze bijbelse momenten zie ik mensen de kracht van boven met elkaar delen. En als dit gebeurt dan is de weg van geloof, hoop en liefde geen doodlopende weg, maar het is de weg van de allerhoogste hier op aarde. Het is de bedoeling van ons geloof, dat we samen de weg van geloof, hoop en liefde blijven volgen. Dat kan als we de kracht van boven met elkaar delen, hier beneden op aarde.

Zegen en kracht van boven wenst u
ds. Joachim Stegink

Nieuwsid: 3517, Subitem: 233.

26-04-2019

PINKSTERADEM

Vanaf de eerste minuut dat ik leef, stroomt er lucht in mijn longen.
En er ook weer uit.
Elke dag. Elke nacht.
Elke seconde.
Het in- en uitademen gaat automatisch.
Ik hoef er niet bij na te denken of er iets voor te doen.
Ik ben me dan ook amper bewust dat ik continu adem.

Het bijzondere van je adem is, dat je die niet kunt zien. Je voelt alleen iets. Maar je hebt geen greep op de lucht. Je kunt je adem niet in je zak steken en vasthouden. Adem en lucht zijn dan ook aan geen grenzen gebonden. Ze gaan hun eigen gang. Adem dat is leven. Adem maakt dat jij er bent. Adem is het dunne laagje tussen leven en dood. Een kind dat geboren wordt, begint huilend te ademen. Altijd een indrukwekkend wonder.

En even wonderlijk is het hoe een stervende zijn of haar laatste adem uitblaast. Iedereen die wel eens bij een sterfbed gezeten heeft, heeft de ervaring Hoe een bezielt lichaam door het intreden van de dood ontzield raakt.

Pinksteren heeft alles met adem te maken. Met Pinksteren vieren we dat we mogen ademen. Dat we de frisse lucht volop door ons leven mogen laten lopen.

De pinksteradem staat voor mij symbool voor het leven. Voor bezieling en geestkracht. Nu wordt in de Bijbel de menselijke levensadem altijd één op één gekoppeld aan die van God. Want God is het die ons van meet af aan zijn adem heeft geschonken.

Adam, de eerste mens, werd geschapen, zo lezen we in het scheppingsverhaal, doordat God zelf zijn levensadem hem in de neus blies. Met zijn eigen adem komt God de mens binnen. En geeft hem energie.

Gods adem is speurbaar in zijn schepping. En schepping, dat is niet alleen de natuur om ons heen De volkstuin. Het bos. De dieren. De bergen. De regenboog Of een mooie zomerse dag Maar die adem is ook merkbaar in de kunst. In muziek. In gedichten. In al datgene wat mensen voortbrengen.

Zo is zijn adem is eveneens tastbaar in de zorg die we als mensen voor elkaar hebben.

Tot slot is Gods adem is ook voelbaar in onszelf. In wie we zijn. In wat we doen.

Ons openen voor Gods adem, betekent dat ons kracht en rust ten deel vallen. En geloof, hoop en liefde. Gods adem schenkt ons de voorwaarden en de mogelijkheden om creatief te zijn. Om er iets van te maken. Om verantwoordelijkheid voor elkaar te hebben. Om zorg voor elkaar te dragen. Om behoedzaam met onze omgeving om te gaan. Kortom: geopend zijn voor Gods adem is geïnspireerd leven.

Die adem van God is voor mij de Geest. De Geest die aanwezig is en toch ongreepbaar. Die schoonmaakt wat vies is. Die water sprenkelt op wat droog en dor is. En die het donkere hart vervult met licht.

Die geest is zo bijzonder. Zo buitengewoon. Dat ze daarom "heilig" genoemd wordt. Geest van God. Geest voor iedereen. Geest van Jezus. Geest voor de wereld. De Geest die overal en altijd is.

Ja, ik geloof heilig in de goede Geest Als de adem van God die ons aansteekt.

Vervolg van: PINKSTERADEM

Overweging/Monica Bosman, 26-04-2019

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3696, Subitem: 233.

05-07-2019

VAKANTIESTRESS?

Ik spreek met een jongeman, die helemaal in de rats zit. Hij heeft last van vakantie stress. Een hele zomer ligt voor hem open, maar plannen heeft hij nog niet gemaakt. En dat terwijl zijn vrienden allang weten wat hun zomerse bestemming is. De ene nog exotischer of spannender dan de andere. Er valt zoveel te beleven, zoveel te kiezen, verzucht de jongen. Ik kom er maar niet uit. Eigenlijk hoeft het voor mij niet zo extreem of niet zo bijzonder te zijn. Ik wil niet zoveel, maar, wat heb ik dan te vertellen, in september? Het lijkt een fenomeen te zijn, om alles uit het leven te halen. Genieten lijkt haast een verplichting. Maar, wat is er mis mee om in de zomer in je huis, in je tuin, of op je balkon te gaan zitten en bijvoorbeeld een boek te lezen? Natuurlijk, de zomer is bij uitstek de periode om op andere gedachten te komen, om te ontspannen, te ont-stressen. Om andere mensen, talen en culturen te verkennen. Om rond te hangen en los te laten op plekken waar niemand je kent. Maar wat nu als dat bijzondere het enige doel blijkt te worden? En je niet meer vrij bent om te kiezen?

Is dit fenomeen een gevolg van de individualisering? Of van de wereld als een global village, alles binnen handbereik? Of is het de fear of missing out? Dat je bang bent om iets te missen?

Ik lees tegenwoordig veel teksten over de dankbaarheid. Hoe belangrijk het is om dat gevoel, die waarde weer volop de ruimte te geven. Het is eigenlijk te gek voor woorden dat dit basisbegrip, deze basishouding soms zo ver van ons eigen leven af is komen te staan. Dankbaarheid gaat dan hand in hand ook met tevreden zijn. En juist die beide begrippen kunnen zo lastig worden wanneer we zoveel moeten van onszelf, en we de lat nogal hoog kunnen leggen wanneer het gaat om het genieten. Het wordt bijna prestatiegericht genieten dan.

Het doet mij denken aan de eenvoudige begroeting van Jezus, toen hij door de gesloten deuren kwam van die ruimte waar zijn leerlingen zich bevonden. Na het hele ontwrichtende gebeuren van zijn kruisiging en de berichten van het lege graf. Jezus zegt dan: 'Ik wens jullie vrede'. En dat is: vrede in je hart, innerlijke vrede, rust, balans.. Ik wens jullie vrede en daar nog achteraan zegt hij: 'Ik zend jullie, ontvang de heilige Geest'.

Ja, in de bijbelse verhalen gaat het direct ook nog weer een stap verder. Niet alleen zelf in balans raken, maar ook de ander daarin betrekken. Want, je leeft niet alleen voor jezelf. Je leeft met anderen, je leeft in gemeenschap. Juist daarom ook voel ik mij altijd wat ongemakkelijk bij een begrip als vakantie stress. Want ik weet maar al te goed dat deze stress een luxe-artikel is, in een wereld waarin het over grenzen gaan lang niet altijd vrijwillig gebeurt. Als het nu bij vakantie stress blijft. Maar er zijn allerlei vormen van onrust te bedenken, veelal ingegeven door keuzestress, het zogezegd begrip. Ik heb mij daarom voor mijzelf voorgenomen om deze zomer bovengenoemde begroeting van Jezus extra tot mij toe te laten. 'Ik wens je vrede' (en dus ook balans, en tevredenheid).

Waar ik ook naartoe zal gaan, of misschien blijf ik wel thuis, hoop ik deze woorden met mij mee te dragen. Als een fluistering of als een aansporing. Als een bemoedigend of als een troostend woord. 'Ik wens je vrede'.

Want daar begint alles mee, met de Bron van Vrede. Waaruit we voor onszelf en voor anderen mogen putten. Misschien is de begroeting van Jezus ook iets voor u of voor jou om deze zomer over na te denken (te ontvangen?). Wie weet met wat voor ervaringen we elkaar dan weer ontmoeten in september.

Een mooie en zinvolle zomer wens ik u en jullie allemaal!

Irene Plum

Overweging/Willy de Koning, 05-07-2019

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl, Nieuwsid: 3846, Subitem: 233.

Overweging/Monica Bosman, 06-09-2019

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3957, Subitem: 233.

28-10-2019

VIJF REIGERS EN ÉÉN DOMINEE

De harde regen is voorbij. En ik loop met onze hond een rondje door het veld, achter ons huis. Geen dag hetzelfde. Ik zie een reiger staan, kop fier omhoog op de lange nek, zijn lange poten onzichtbaar tussen het gras, zonder beweging. En ik zie er nog een, en nog een. Het zijn er vijf. In eerste instantie lijkt het dat alle vijf vogels met de snavel dezelfde kant opkijken. Maar eenmaal dichterbij gekomen zie ik dat dat helemaal niet zo blijkt te zijn. Er is ruimte voor variatie. Ze staan allemaal *nét* wat anders. Wel allemaal statig en ook indrukwekkend. En het is ook niet te zien of er een "leider" bijzit.

Ik blijf nog even staan kijken, in de hoop dat de vogels zullen opstijgen. Dat is namelijk een prachtig gezicht. Maar ze blijven redelijk roerloos staan. Dus mijn gedachten gaan verder. Wát zou hun uitgerekend naar dát stuk land gebracht hebben, alle vijf? Wat is er op dat stuk land te doen, te beleven, of te verkrijgen? Oftewel, waar zit het gemeenschappelijke voor die fiere vogels?

Waar zit het gemeenschappelijke? Het is een vraag waar we ons regelmatig mee bezighouden, in onze geloofsgemeenschappen in de vijf kernen (Sittard-Geleen-Grevenbicht-Urmond-Beek). Waar vinden we elkaar in wat we hopen, verwachten en geloven? Wat is ons uitzicht, ons perspectief. Wat is ons gedeelde vermoeden? Wat is als het ware het stuk land waarop we staan, of de grond, de bodem, waarop we ons bevinden? En, hoe vruchtbaar blijkt die grond, wat weten we daarop te verbouwen en daarna te oogsten? En dat is dan *één* kant. Het gemeenschappelijke, gericht naar de toekomst van onze geloofsgemeenschap. Maar dan is er ook nog wat ons ieder voor zich uniek maakt en wat heel eigen is in wat ons inspireert en raakt in ons persoonlijk geloof.

Die vijf reigers staan dus allemaal net wat anders. Het waait nog een beetje. Heerlijk is dat. Ik hou van de herfst, frisse wind. En het lijkt erop alsof de vogels allemaal *zó* staan dat ze voor zichzelf op een goede manier de wind kunnen vangen. De een wat meer frontaal, de ander langs de zijkant. Totdat ze in diezelfde wind weer kunnen opstijgen, bedenk ik.

Ik loop door en laat de grote vogels in het veld achter mij. Het roerloze beeld, dat apart genoeg toch ook dynamiek uitstraalt. En mijn gedachten gaan naar de beweging, naar het vlíegen. En ik denk eraan hoe dat werkt bij jonge vogels. Afgelopen voorjaar hadden wij een merelnest in onze tuin. Het was een ontroerend gezicht. Eerst zag ik hoe bij het nest de ouders onophoudelijk af en aanvlogen om de jongen te voeren. Geduldig afwachterend soms tot de kust *veilig* was. Tot dan het moment kwam dat de jongen zelf het vliegen leerden. De oudervogels nog steeds in de buurt.

Een vogel vliegt niet zomaar ineens. Als het de bescherming van het ei heeft verlaten, is er dus eerst nog een tijd de bescherming van het nest, en de zorg (bij de meeste vogels) van de ouders. Volgt er wat later het uitslaan van de vleugels, het eerste fladderen. En komt dan pas het moment om echt uit te vliegen: *de* maar, je kunt het, je bent er klaar voor. Maar het hele proces blijft ook een risicovol gebeuren, met de nodige gevaren.

En ik bedenk, daar in het veld, onze geloofsgemeenschap, is dat ook niet een soort *vleegschool*. Een plek van voeding en groei, van inspiratie, samenzijn, én ook van het leren vliegen? Leren om op te stijgen, het luchtruim te kiezen, om in de wind te kunnen, en ook in de luwte.

In mijn beleving mag een geloofsgemeenschap een ruimte bieden waar mensen, van allerlei leeftijden, waar wij, ons kunnen bezinnen op het leven, en op onze plek daarin. Waarin we als het ware een krachtige vleugelslag kunnen

ontwikkelen. Of gewoon, een slag die bij ons past. Waarmee we vooruit kunnen. In ons dagelijkse leven. Een gemeenschap ook waarin we woorden en waarden krijgen aangereikt, vanuit bronnen die ons dierbaar zijn.

En misschien is één van die waarden wel het leren leven in balans. Omdat balans nog niet zo eenvoudig is. Ook niet voor een vogel trouwens, die heeft er zijn staart bij nodig om te sturen, af te remmen, en te landen. Leven in balans, in goede verhouding, gaat dan over het hele persoonlijke, maar zeker ook over het gemeenschappelijke. Zo leven dat het niet alleen goed is, of te doen is voor jou, maar ook voor de ander. In kleinere en in grotere kring. In de gemeenschap zijn het de verhalen én de ontmoetingen die daarin meehelpen.

Op die manier kan de geloofsgemeenschap een plek zijn waar het vliegen geleerd wordt, met alles wat daarbij hoort. En ik vertaal het even als Wat het betekent om bij God te horen, en wat het betekent om Jezus na te volgen. Maar dan mag de gemeenschap tegelijkertijd ook weer een landingsplek zijn. Een plek om uit te rusten, bij te tanken, om aangesproken te worden, soms misschien gecorrigeerd te worden, uitgedaagd. Een plek waar naast alle actie, ook gewoon tijd en ruimte is voor de rust en de stilte. Omdat in het stilstaan, of in het stil gezet worden, soms heel belangrijke inzichten gevonden kunnen worden. Zoals het Taizélied bezingt: Mijn ziel verstilt in rust en vrede&

Het is soms misschien gemakkelijker binnen een geloofsgemeenschap om vooral veel te dóen. Er zijn vaak veel bijeenkomsten, vergaderingen, bezoeken, activiteiten. De kunst en de uitdaging is denk ik wel om dat hand in hand te laten gaan ook met het geheim van het zweven. Zoals een vogel een goede luchtstroom kan vinden om zichzelf te laten meenemen. Het is het geheim van de overgave. Gedragen worden door de wind. Gestuurd worden door de wind. En soms een nieuwe luchtstroom zoeken waarmee je weer andere luchtruimten verkent.. In gelovige beeldtaal is dat zo mooi aan te duiden als: zweven op adem van Gods Geest..

Belangrijk is het om daar met elkaar de aandacht voor te blijven houden. Ja, binnen een geloofsgemeenschap en zeker ook de onze, is geen eenvormige spiritualiteit. We zijn heel verschillend van elkaar en dat vind ik ook mooi. We kijken ook niet allemaal dezelfde kant op. Dat is soms lastig. We hebben niet allemaal hetzelfde uitzicht. Maar net als die reigers in het veld, staan we met elkaar wel op gemeenschappelijke grond. En staan we met elkaar in diezelfde wind, waardoor we op verschillende manieren worden angeblazen. Zowel in onze ruststand als wanneer we in beweging komen. Een mooi beeld om dat vast te houden.

Laten we kijken op welke manier onze geloofsgemeenschap een vlietschool kan zijn. En dus ook een landingsplek.

Irene Pluim

Overweging/Monica Bosman, 28-10-2019

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4115, Subitem: 233.